

Αυτό είναι το καίριο ερώτημα. Η νέα Giulia, είναι ένα καλό αυτοκίνητο. Επιπροσθέτως, και καθόλου δευτερεύον, είναι και όμορφη. Ικανή όμως είναι;

Ικανή για τί; Για δυο αποστολές. Να στηρίξει, μόνη, την προσπάθεια ανασύνταξης της Alfa Romeo και να σταθεί με αξιοπρέπεια απέναντι στον Γερμανικό ανταγωνισμό.

Ας θυμηθούμε την τελευταία παράγραφο της πρώτης μας γνωριμίας μας στον ιστορικό χώρο του Balocco: *«Μακάρι να μπει η μιλανέζικη φίρμα γερά στο παιχνίδι των πωλήσεων, όχι μόνο για να αναβιώσει τον θρύλο της, αλλά και για να ταραξει τα σχέδια του γερμανικού επεκτατισμού».*

Τα ζητούμενα δεν είναι εύκολα, ειδικά αν αναλογισθούμε τι έχει συμβεί τα τελευταία 40τόσα χρόνια. Ποια να ήταν π.χ. η τελευταία Alfa που συγκίνησε, που ταυτόχρονα ήταν ένα αξιόπιστο αυτοκίνητο, ικανό να κοιτάξει στα μάτια τον ανταγωνισμό. Κι όταν λέμε να συγκινήσει δεν εννοούμε να συγκινήσει τους λίγους ή πολλούς ανά τον κόσμο Alfisti, που συχνά παρασύρονται από το συναισθηματισμό όπως οι οπαδοί των ομάδων. Εννοούμε να συγκινήσει τον οποιοδήποτε συνειδητό οδηγό.

Μήπως πρέπει να πάμε πίσω στις αρχές της δεκαετίας του '70 και στην Alfetta; Βγαλμένη από τα σπλάχνα του Centro Stile, είχε Ιταλικότητα, είχε χαρακτήρα και μπορούσε να περηφανεύεται για τη συνέχιση της παράδοσης. Η τετράπορτη παρά τα χονδρά ουραία τελειώματα ήταν καλλίπυγος, η δε κουπέ ίσως να μην έφθασε ποτέ μια Veloce αλλά, σχεδιαστικά, έφερε τα κελεύσματα της εποχής της, της δεκαετίας του '70.

Ήταν αυτοκίνητα με τον κινητήρα μπροστά, με την κίνηση πίσω, παιχνιδιάρικα, όμορφα, γρήγορα. Ήταν Alfa Romeo. Για να μην χαρακτηριστώ φανατικός και η Alfasud ήταν Alfa. Μικρό, γλυκό, νόστιμο, ταχύ, ρηξικέλευθο ένεκα ο μπόξερ, θά έδινε και ζωή στο Νότο εκεί στο Pomigliano d'Arco, άλλο αν σκόνταψε στα άσχημα μέταλλα, στις κακές επεξεργασίες, στις περίεργες πολιτικές ισορροπίες και οι ελπίδες σκούριασαν.

Εως εκεί όμως με τα προσθιοκίνητα.

Οι μεγάλες, οι καλές Alfa οφείλουν να έχουν μια κλασσική, μια παραδοσιακή διάταξη. Όπως τούτη η Ιουλία.

Να λοιπόν το πρώτο θετικό στοιχείο. Η επιστροφή στην πίσω κίνηση.

Το δεύτερο θετικό, δεν είναι άλλο από το βασικό στοιχείο του Ιταλικού οπλοστασίου. Η εμφάνιση. Ασφαλώς και είναι όμορφη και κυρίως μακράν ομορφότερη από όλες τις Alfa που αντί για ονόματα είχαν νούμερα. Είναι ένα ευχάριστο και ευειδέστατο σύνολο που συνδυάζει κλασσικά και νεωτεριστικά στοιχεία, που παντρεύει αεροδυναμική και όμορφες γραμμές και συγκεντρώνει όχι μόνον υψηλή βαθμολογία αλλά και τα αντίστοιχα βλέμματα.

Επόμενη θετική εντύπωση, η ποιότητα κατασκευής. Εδώ που έχουμε φτάσει στις μέρες μας, εκεί που έχει ανεβάσει το επίπεδο ο ανταγωνισμός, είναι απαιτητά πράγματα που την δεκαετία του '90, συναντούσες σε ελάχιστα μοντέλα.

Είναι περισσότερο από εμφανής, λοιπόν, η διαφοροποίηση, κατ' αρχάς, με ότι έχει προηγηθεί και στη συνέχεια με το πόσο κοντά έχουν πλασαριστεί στον ανταγωνισμό. Σε ότι αφορά τη σχεδίαση, τα υλικά, την συναρμογή του εσωτερικού, επιτρέψτε μου να ισχυριστώ ότι «αουντίζει», πράγμα θετικό σε ότι αφορά το επίπεδο της ποιότητας, με μια υποψία προσβολής, ίσως, για τους φανατικούς Alfisti. Πλην όμως τόσο η διάταξη των χειριστηρίων, όσο και η μορφή τους, αλλά και η λογική τους εκεί παραπέμπουν. Οφείλουμε να δώσουμε τα εύσημα για την προσπάθεια και για το αποτέλεσμα.

